

De bilknijper^{*}

Rogier Hörchner

Hij was 17. Zijn IQ was 75. Hij zat op de Praktijkschool. Een beetje een vreemde jongen. Met geen enkel benul van seksualiteit. Laat ik hem Harry noemen. 'Zeg Harry – we mogen toch wel Harry zeggen hè? Je hebt toegegeven dat je meisjes in de leeftijdscategorie van 10 tot 12 jaar in de billen hebt geknepen. Hoe kwam je eigenlijk op dat idee?', vroeg de voorzitter van het gerechtshof. De zitting was nog geen twee minuten bezig, maar ik stond al: 'Voorzitter, u heeft het over "billen". Mijn cliënt heeft niet bekend meisjes in de billen te hebben geknepen. Hij heeft wel toegegeven meisjes in "de bil" te hebben geknepen.' De voorzitter keek wat verrast: 'Bil of billen. Het gaat hier om meerdere meisjes. Dus dat lijken me billen te zijn.' 'Natuurlijk, dat kan zo zijn', antwoordde ik. 'Als maar wel duidelijk is dat Harry heeft toegegeven deze verschillende meisjes steeds eenmaal in een bil te hebben geknepen. Hij is aldus naar mijn idee geen billenknijper, maar een bilknijper.'

Harry had zich in een maand tijd zo'n viermaal schuldig gemaakt aan het knijpen van jongere meisjes. Hij was uiteindelijk aangehouden toen hij een eindje met een ander meisje was meegefietsd en haar – toen ze bijna thuis was – bij haar elleboog had gepakt. Het meisje had haar arm losgerukt en was ten val geraakt. 'Mama, hij wilde mij kussen, mama!', had ze geroepen. 'Viezerik, blijf van mijn dochter af!', had haar moeder vervolgens vanuit de deuropening gegild. Mama belde de politie en binnen de kortste keren zat Harry, die op weg was geweest naar zijn bijbaantje, in de cel. Eén dag cel werd twee dagen. Twee werden er drie. En drie nachten cel werden er twaalf. De rechter-commissaris vond zijn school, bijbaantje en minderjarigheid niet opwegen tegen het feit dat 'die kinderen toch heel erg geschrokken moeten zijn'. Ook vond de R-C het voor de maatschappij nodig om meer informatie te krijgen. Daar was 'nog even tijd voor nodig'. In zekere zin was ik gehecht geraakt aan Harry. Hij had het meisje bij de arm gepakt 'omdat hij opeens zo'n warm gevoel van binnen had gekregen. Maar toen ik haar elleboog aanraakte was dat gelukkig weg'. Niet veel concreter was zijn reden om de andere meisjes in de bil te knijpen. 'Ik vond het wel spannend. Ik weet eigenlijk niet waarom.'

Was dit nu een jongen voor wie we in de maatschappij bang zouden moeten zijn? Zou dit de eerste stap zijn naar feiten-met-de-broek-omlaag? Ik geloofde er niets van. Alleen al dat snikken dat hij het in de cel toch echt niet meer uithield. Zijn compleet aseksuele uitleg bij de feiten. Mijn hechting ten spijt ging Harry bij de meervoudige (!) kinderkamer van de rechtbank voor de bijl: 42 dagen jeugd deten-

* Mr. Rogier Hörchner is advocaat te Breda.

tie, waarvan 30 dagen voorwaardelijk. Maar bovenal: aanwijzingen van de jeugd-reclassering opvolgen, ook als dat deelname aan het programma 'Handen Thuis' zou betekenen. 'Handen Thuis' was een behandelprogramma dat twee jaar zou duren. Eerst een jaar één dag per week, dan een halfjaar zus en een halfjaar zo. Het kwam neer op zo'n 600 behandeluren. Naar mijn oordeel een bizar zwaar pakket. Een kwartier voor het hoger beroep vertelde de jeugdreclasseester mij op de gang dat 'Handen Thuis' was vervallen. 'Nu heet het "Seks en Grenzen". De inhoud is ongeveer hetzelfde. Het is iets beter te doen. De eerste uren zijn wat minder. Het programma duurt wel iets langer. In totaal 2½ jaar.'

De arrestatie van Harry was inmiddels acht maanden geleden. Vader en moeder hadden meegewerkt aan IQ-testen en begeleiding. Op school ging het erg goed. De zitting ving aan en twee minuten later stond ik dus al: 'Voorzitter, u heeft het over "billen" (...).' Iedereen was vol begrip. Het hof, de advocaat-generaal. Kritisch vroeg hij of 'Seks en Grenzen' kon betekenen dat Harry zou moeten deelnemen in een groep van '60-jarige verkrachters'. Ja dus. Goed om te weten. Ook deelde hij mijn mening dat een niet-zwakbegaafde een beperkte taakstraf zou hebben gekregen voor deze feiten. Bovendien was hij het 'helemaal met de raadsman eens, dat Harry een minderjarige *first offender* was en Harry zich al acht maanden van zijn beste kant had laten zien'. Maar toch eiste hij een gelijke straf en voorwaarden: 'Er is nu eenmaal geen ander aanbod dan deze behandeling, waarvan de raadsman stelt dat hij 600-800 uur duurt. Dat is spijtig, maar het is niet anders.' Met mijn vlammende betoog, onder andere dat Harry met zijn twaalf dagen hechtenis al zwaar genoeg was gestraft, wist ik de leden van het hof helaas niet te overtuigen. Het hof maakte er zelfs drie maanden voorwaardelijke jeugddetentie van, plus alle voorwaarden.

Gelukkig was er toen de Hoge Raad. Mijn technische cassatiemiddelen, waarin ik onder andere stelde dat deze straf/behandeling in het kader van een bijzondere voorwaarde zich niet verhoudt tot de recent ingevoerde gedragsbeïnvloedende maatregel, troffen doel. Daarnaast merkte de Hoge Raad op dat het arrest onvoldoende was gemotiveerd, onder andere kijkend naar de lichte ernst van de feiten.¹ Weer gingen we naar het hof en weer was er begrip. Maar nu echt. Harry had inmiddels al twee jaar laten zien dat dit echt 'eens maar nooit weer' was geweest. Inmiddels begreep Harry ook iets meer van meisjes. Hij ging er zelfs op school mee om. Ik pleitte weer het vuur uit mijn sloffen en nu was het raak. De advocaat-generaal liet de behandelis vallen. Het hof deed er ten slotte nog een schepje vanaf. Geen behandeling. Geen jeugdreclassering. Straf gelijk aan voorarrest. Daarop hoefde ik het resultaat alleen nog maar even door te bellen aan Harry's moeder: 'Wat zegt-ou nou? Twaalf doage zitte? Dat ken toch niet? Da's niet normaal, eeh!' Goed, nog een laatste inspanning. Rustig legde ik uit wat het arrest precies betekende. 'Oh, die twaalf doage hift-ie al gezete? Dan is het goe, eeh.' Ik kreeg een telefonische knuffel van moeder. Harry heeft mij niet meer gebeld. Maar ik weet zeker dat hij het goed maakt. Volgend jaar is hij hovenier.

1 HR 12 juli 2011, LJN BQ4676.